

привилегий, монополий и запрещения. За народътъ съвсѣмъ не съставлявало облекчение онова обстоятелство, че само двѣ — трети отъ събирани-
тъ отъ него пари отивали за поддръжка на прави-
телството; на народътъ би било по лекко да пла-
ща на правителството 880 милиона, и веднѣжъ
за всѣкога да ся освободи отъ всичкитъ вът-
ръшни общини, десетъци, плащане за купува-
нието и продаването и отъ всичкитъ изобрѣ-
тениа на остроумното рицарство. Народътъ раз-
биралъ това, и за това неудоволствието му преиму-
щественно ся направлявало не на централното пра-
вителство, а на привилегированнитъ съсловия.
Народътъ чувствувалъ, че постоянно го прино-
сѣтъ въ жъртва на привилегированнитъ клас-
сове, както при распределението на палозитъ,
така и при расходването на господарственнитъ
сумми. Първо, цѣла една — третя отъ платими-
тъ данъци (280 милиона) по правъ нѣтъ мина-
вала изъ ржцетъ на работящия пролетаръ, въ
ржцетъ на веселяющия ся аристократъ. Второ,
аристократитъ плащали подпѣлно само косвен-
нитъ налози които падали само на предметитъ
за употребуване; отъ другитъ налози тѣхъ ги
избаллявало или съсловното преимущество, или
занимаемата длѣжностъ, или друга нѣкоя осно-
вателна причина, която пролетарътъ никакъ не
можалъ да обърне въ своя полза. Въ отноше-
ние къмъ аристократътъ, всѣки събирателъ на
данъцитъ билъ само смиренъ просителъ, а въ
отношение къмъ пролетарътъ, сжщата тѣзи осо-
ба ставала началство, което трѣбвало да ся уни-
лостивлява съ пращани и непращани жертвопри-